

*Kuvassa Mossen (oik.)
lauma keväällä 2007:
labradorinnoutaja Peggy
ja walesinterrieri Mocca.*

MOSSEN

Kootut tarinat

Teksti Pauliina Pietilä

Ihastuin kerrynterrierin ilmeeseen ja upeaan partaan koirakirjan sivuilla. Kaipasin haastetta koiraharrastukselleni perheemme walesinterrierin rinnalle. Ollessani 15-vuotias, sain hankkia omilla säästöilläni harmaakorvaisen kerryn pennun maaliskuussa 1994. Mauritz, tuttujen kesken Mosse, seurasi vierelläni teinivuosista aikuisuuteen. Se kasvatti kärsivällisesti perheemme kolme koiraa, labradorinnoutajan ja kaksi walesinterrieriä. Kovan kasvatuksen sille antoi perheemme ensimmäinen walesinterrieri, joka piti sen terrierinartun nuhteessa. Kovan akkavallan alaisuudessa Mossesta kasvoikin nöyrä ja arvokas terrieriurossa, joka veteraani-ikässä oli mitä mahtavin kaveri.

Mosse täytti haaveeni omistaa moninkertainen muotovalio. Vaikka se ei koskaan varsinainen kehäkettu luonteeltaan ollutkaan, se saavutti kansainvälisen muotovalion arvon. Kannustusjoukkonsa se yllätti täysin voittamalla Messukeskuksen näyttelyssä voittajatittelin vuonna 1999.

Juoksukaverina Mosse oli mitä parhain. Yhdessä juoksimme säännöllisesti pitkiä lenkkejä Mossen ollessa vielä 12-vuotias. Mahtoiko hyvä lihaskunto olla koiran salaisuus myös kehässä, si-

llä se sai aina kiitosta kauniista liikkeistään. Reipas veteraani yllätti tuomareita vielä satunnaisilla vierailuillaan veteraanikehissä. Mossen viimeiseksi esiintymiseksi jäi näyttelyn vanhimpana koirana Kerry- ja vehnänterrierien erikoisnäyttely kesällä 2007. Tuolloin hämmäntynyt tuomari tarkisti kolmeen kertaan koiran iäksi todelliset 13,5 vuotta.

Mosse oli oman tiensä kulkija. Ensimmäisen kosketuksen vaarallisiin tilanteisiin se teki kahdeksan kuukauden iässä karkaamalla mökkiyeissillä autosta. Koira lähti päättäväisin mielin jolkottamaan kotia kohti Valtatie 1 pitkin rekkojen vieressä, suuntana Helsinki. Karkailun makuun päästyään, se teki omatoimisia retkiä aina mahdollisuuden saatuaan. Milloin sen perässä juoksi sisko kylpytakissa, isä polkupyörällä juhlapuvussa, tai hätäantynyt mummi talvipakkasessa. Mieleeni onkin piirtynyt kuva kerrystä, joka tyytyväisenä jolkottelee korvat lepattaen, ilman huolen häivää. Parhaiten se saatiin talteen houkuttelemalla autoon avonaisesta ovesta. Se pyrki mielellään myös linja-auton kyytiin ja käyttäili sopivaa vuoroa bussipysäkillä koskaan kuitenkaan onneksi pääsemättä omatoimisesti kyytiin.

Int Ch. Slievemish Xmas Vindicator "Mosse" jouluna 2001.

Karkumatkojen hurjin seikkailu ajoittui itsenäisyyspäivään vuonna 2002. Mosse jäi vanhempieni luokse lähdettyäni omaan opiskelija-asuntooni toisaalle Espoota. Koirani pahastui hylkäämisestä ja päätti lähteä perääni karaten takapihan portista. Matkaan lähti myös silloin nuori labradorinoutajapentumme. Noutajan tapaan, pentu palasi kiireen vilkkaan kotiin, mutta terrieri oli kadoksissa toista tuntia. Laajat etsintätyöt eivät tuottaneet tulosta. Päivystävä poliisi tiesi kertoa snautserinäköisestä koirasta, joka oli matkalla pieneläinlinikalle. Klinikalta koiraa ei kuitenkaan löytynyt. Sain kuitenkin tiedon kiinni otetusta koirasta, joka oli käyskennellyt Helsinkiin vievällä moottoritiellä, Länsiväylällä. Vehnäterrieriksi epäilty koira osoittautui Mosseksi, joka oli hypännyt pysähtyneen auton avonaisesta ovesta sisään. Ironista tarinassa on se, että osoite johon koira päätyi retkensä päätteeksi, oli opiskelija-asuntoani vastapäätä. Legendaarinen Mosse liftasi oma-aloitteisesti kotiin ja sai oikeutetusti lisänimen Länsiväylän Kuningas.

Vaikka Mosse usein pyrki autoon sisään, osasi se sieltä tarvittaessa myös poistua. Pizzanhakureisulla koira kyllästyi yksin autossa odottamiseen.

Niin se avasi auton sähköikkunan ja tuli perässämme ravintolaan. Mökillä se karkasi useita kertoja myös veneestä vierailien paikallisessa olutravintolassa asiakkaiden hämmennykseksi.

Nokkeluudessa se pesi omistajansakin. Yhtään ruokakassia, namia tai eväspakettia siltä ei jäänyt huomaamatta. Mikäli Herra Nenän ulottuville jäi epähuomiossa purkamaton kassi, se suoritti naminetsintätehtävän epäröimättä loppuun. Haastavin piirre Mossessa oli sen eroahdistus. Aina toisen koiran kanssa asuneena, se ei myöhemmällä iällä kestänyt olla yksin kotona. Ainut paikka, jossa Mosse viihtyi yksin, oli ulkona. Mökillä se teki retkiä viereiseen saareen ja istuskeli pitkiä aikoja kallioilla haistellen merituulta.

Mosse oli kirjaimellisesti joulun lapsi, sillä se syntyi ja poistui keskuudestamme jouluna. Saatoin ystäväni viimeiselle matkalle 14 yhteisen värikkään vuoden jälkeen joulun kynnyksellä 2007. Paljon opin retkiltämme, joista ammennan oppia jälkipolville. Mosse jätti korvaamattoman paikan sydämeeni, jota tuskin kukaan pystyy täyttämään. Vaikka Nokkela Mosse on poissa, legenda Herra Harmaasta Hurmurista jää elämään.

In Memoriam

KANS&FIN&S&EST MVA V-99 Slievemish Xmas Vindicator "Mosse"

25.12.1993 - 20.12.2007

Sininen hetki

On silta kantanut jo monta kulkijaa,
on jokaisella varjo mukanaan.

Ja valo taivaalla jo mulle hymyilee,
se sai mut laulamaan kun leikki varjoineen.

Ei kerro valosta vain laulu elämän,
ei vaikka kuolema on sointu pimeään.

Niin aina ensi sävelestä lähtien,
se muistaa näppäillä soinnun sinisen.

san. Samuli Edelmann

Kiitos Tiinalle mahtavasta koirasta.

Saknar Dig Lilla Gubben.

Liinu & Millie

Beda & Mocca

Anne, A-P & Peggy